

ת"פ 39469/10/13 - מדינת ישראל נגד ניר אסרף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 39469-10-13 מדינת ישראל נ' אסרף
תיק חיצוני: פלא 160039/2013 שכונות יפתח

בפני	כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	ניר אסרף

החלטה

הסנגורית עותרת במסגרת טענה מקדמית כי בית המשפט יורה על ביטול האישום הראשון ומחיקתו מכתב האישום, נוכח העובדה שהנאשם לא נחקר כלל ביחס לאישום זה, ובכך חלה פגיעה מהותית היורדת לשורש העניין בזכויותיו. המאשימה מצידה עומדת על הותרת האישום הראשון, בציינה כי הנאשם הוזהר באופן כללי גם ביחס לעבירת האיומים וחקירתו התפרשה על פני עמודים רבים. לשיטתה, יש מקום שבית המשפט ישמע את המתלוננת ואת הנאשם ביחס לשני האישומים ויכריע.

לצורך הכרעה בבקשה עיינתי בהודעת הנאשם, בהשוואה לכתב האישום.

כתב האישום מתייחס לשני ארועים שונים בזמן, במקום ובנסיבות.

הראשון, מתואר באישום הראשון והוא ארע על פי הנתען בסמוך לאחר סיום הקשר היינו במחצית חודש פברואר 2013, בשכונת התקווה, כשהנאשם והמתלוננת נפגשו ברחוב במקום לא ידוע, הנאשם חסם ברכבו את רכבה של המתלוננת, הכה על שמשות הרכב, ואיים עליה.

הארוע השני התרחש ביום 16.3.13 תחילתו במסרונים מטרידים ומאיימים, המשכו בהגעת הנאשם לדירת המתלוננת ובהטלת מימיו על דלת הדירה, וסיומו בכניסתו של הנאשם לתוך הדירה תוך הסגת גבול.

בחינת הודעתו של הנאשם מיום 14.4.13 מעלה כי הנאשם אמנם הוזהר באופן כללי בחשד לביצוע עבירות של תקיפה, היזק לרכוש, הטרדה באמצעות מתקן בזק, איומים וגניבה בארועים שונים, אלא שהחוקרת פירטה בפניו במסגרת האזהרה באופן קונקרטי במה באות לידי ביטוי העבירות, כשבכל הנוגע לאיומים ציינה הטרדות טלפוניות במסגרתן

הושמעו דברי איומים מסוימים בנוגע לחבלה בבלמי האופנוע של בנה של המתלוננת והשאריתה נכה.

עיון בחקירה מעלה כי הנאשם שיתף פעולה והשיב לגבי כל שאלה שנשאל, וכי לאורך חקירה ממושכת הנפרשת על פני שמונה עמודי חקירה, לא נשאל הנאשם ולו ברמז ביחס לארוע נושא האישום הראשון, או ביחס לארוע בעל דמיון או זיקה, מבחינת המקום, הזמן ואופי האיום.

בכל הנוגע לאיומים, הנאשם נחקר ביחס לטקסט ששלח ובו מסר שהוא מאושפז בעקבות תאונה ביום 16.3.13 ולגבי יוחסו לו טענות שאיים (גיליון 4 ש' 92). בנוסף נחקר הנאשם לגבי שיחת איומים ביום 9.4.13 שנערכה בטלפון אליה התייחסה החוקרת במסגרת האזהרה (גיליון 7 ש' 208 ואילך).

הארכתי בסקירה משום שניתן להיווכח כי למרות ההתייחסות למילה איומים במסגרת האזהרה, לא היה כל אזכור שהוא לארוע נושא האישום הראשון, לא באופן כללי ולבטח לא באופן קונקרטי, לא באזהרה, לא בשאלות ואף לא בתשובות. אינני סבורה כי בנסיבות אלה ניתן לומר כי הנאשם אשר אזהרתו נגעה למעשי איומים והטרדות מסוימים, ואשר נשאל והתייחס למעשים מסוימים, קיבל הזדמנות ולו ראשונית להתייחס לאיומים המיוחסים לו באישום הראשון.

ודוק, המאשימה לא הציגה בתשובתה כל טעם חקירתי, ראייתי או אחר בגינו לא נחקר הנאשם לגבי הארוע נושא האישום הראשון. מלוחות הזמנים עולה שלא הייתה כל בהילות בחקירה, כשהנאשם נחקר ארוכות בחודש אפריל 2013 וכתב האישום הוגש בחודש אוקטובר 2013. לא למותר לציין כי חקירת הנאשם נערכה ביום 14.4.13 לאחר מועד המעשים המפורטים באישום הראשון.

יש לזכור כי באישום הראשון מתוארות עובדות בעלות פוטנציאל חומרה לא מבוטל, וזכותו של הנאשם למסור ביחס אליהן גרסא, לרבות התייחסות לטענת אליבי ככל שקיימת, וחובתה של המשטרה לחקור את החשדות ולהגיע לממצאים חקירתיים, כשחובה זו אינה מתמצה בקבלת תלונה מצד המתלוננת, והגשת כתב אישום ללא כל בירור של החשדות.

זה המקום להדגיש כי למרות החשיבות הברורה והמוצהרת של ההליך החקירתי, לא בכל מקרה שבו לא נחקר חשוד ביחס לחלק מן המעשים המיוחסים לו, קובע בית המשפט כי יש לכך תוצאות אופרטיביות, ועל בית המשפט לבחון את מכלול הנסיבות ולהכריע מה מידת עוצמתו של הפגם. בהקשר זה יש לבחון, בין היתר, מה היה המידע שהיה בידיעת הרשות החוקרת בעת הרלבנטית, מה היו הטעמים שמנעו את הצגת החשדות לנאשם, האם הוצגו לו חשדות כלליים שמהם נובע או משתמע גם החשד הקונקרטי, האם הנאשם שיתף פעולה ומסר גרסא והאם הנאשם מיוזמתו נדרש לנושא ועוד. בנוסף, יש כמובן הבדל בין העדר חקירה לגבי העובדות לבין העדר ייחוס עבירה מסוימת בקשר למעשים.

יישום העקרונות והמבחנים מעלה כי במקרה הנוכחי עוצמת הפגם והפגיעה בזכויות הנאשם היא ממשית, כשיכולת הנאשם כחודשיים לאחר הארוע להתייחס לארוע למסור תשובות ולהציג ראיות בכלל וראיות אליבי בפרט, אינה שקולה ליכולתו להתייחס לארוע בחלוף כשנה, הן מבחינת זכירת הארועים והן מבחינת הצגת ראיות.

מעבר לכך, קיים פגם אינהרנטי בסיטואציה שבה נקבעו מסקנות על ידי הרשות החוקרת ורשות התביעה ביחס לקיומן של ראיות לכאורה במידה של סיכוי סביר להרשעה, כאשר הנאשם לא מסר כלל את גרסתו והנושא כלל לא נחקר מעבר לקבלת התלונה. בהקשר זה אציין כי ביקשתי מן המאשימה להבהיר לבית המשפט אם מאן דהוא זולת המתלוננת נחקר על הארועים נושא האישום הראשון. כפועל יוצא מהחלטתי האחרונה בהקשר זה, מוחזקת המאשימה כמי שהצהירה שאין עדים מהותיים זולת המתלוננת בכל הנוגע לאישום הראשון.

שילובם של הנזקים הראייתיים, הפגיעה בזכויות הנאשם וההתנהלות של רשויות החקירה, מביא למסקנה כי מתקיימים הטעמים המצדיקים העתרות לבקשה וביטול האישום הראשון.

משכך, אני מורה על ביטולו של האישום הראשון.

המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ז אדר תשע"ד, 27 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.